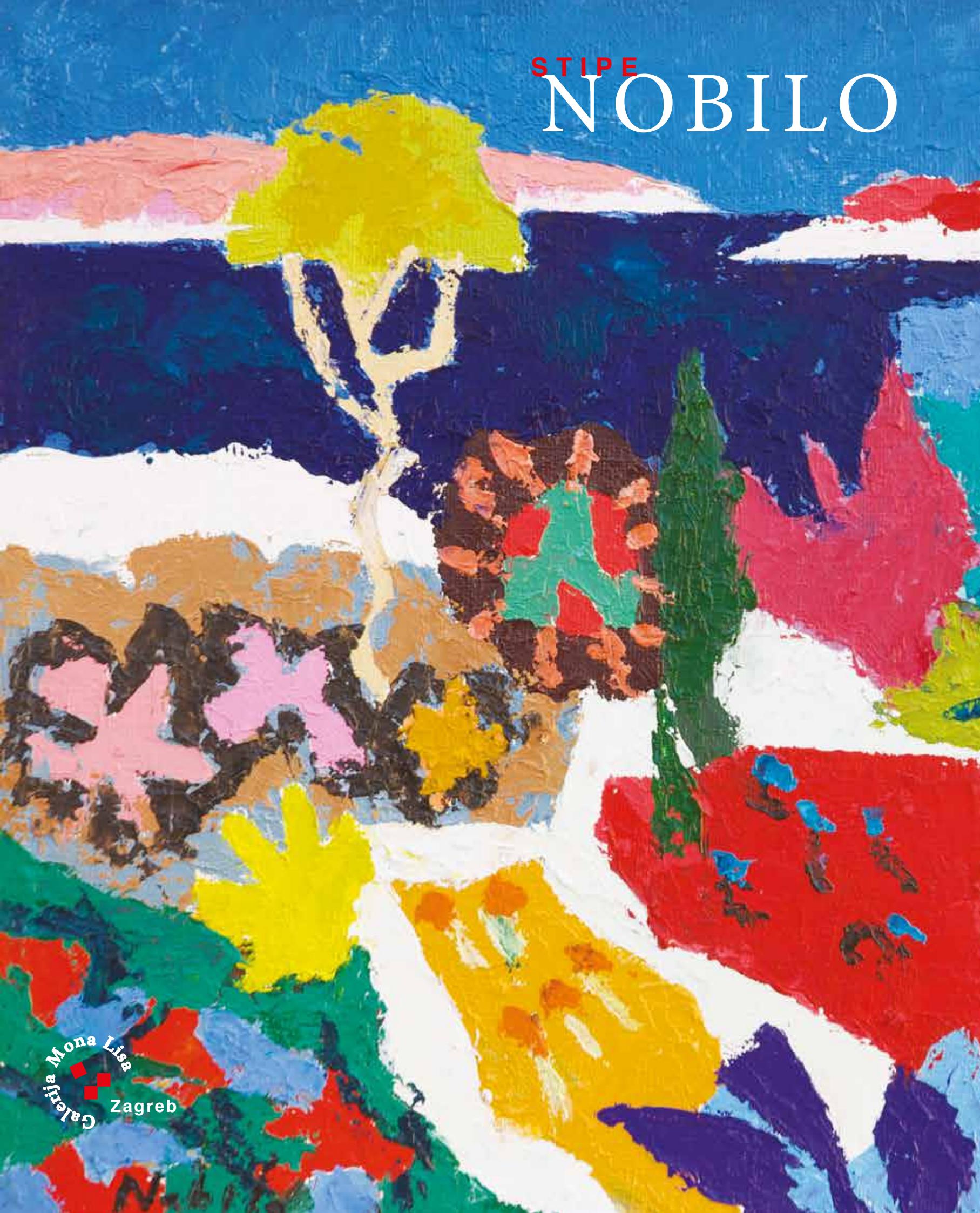

STIPE
NOBILo

Galerija Mona Lisa
Zagreb

BOR I DVA OTOKA

str. 47

STIPE NOBILO

“Slikam zemlju i izmišljam ljepotu,
od onih sam koji misle da umjetnost mora biti lijepa.”

BILJEŠKA O STIPI NOBILU

Sani Sardelić

AUTORI TEKSTOVA - CITATI

Ive Šimat Banov
Josip Depolo
Tonko Maroević
Andrijana Škunca
Luko Paljetak
Branka Hlevnjak
Milan Bešlić
Biserka Rauter Plančić

STIPE NOBILO

m a l i   f o r m a t i

IZLOŽBA UZ
50 GODINA SLIKARSTVA
STIPE NOBILA

proljeće 2021.

VOLIM ZEMLJU - slikam zemlju

bilješka o Stipi Nobilu

Otok Korčula, Lumbarda, Vela Glavica; putem od mora, ili putem od polja, do slikara Stipe Nobila dolazi se kamenom kasnosrednjovjekovnom *zbultanom* ulicom, uz crkvicu sv. Petra iz 16. stoljeća, gdje se još barokni pjesnik Petar Kanavelić ufao nadahnuću. Pa kad prođete kroz Nobilovu kortu, možda vam se i pričini da je vrijeme stalo. Ljetnikovac, u kojem slikar živi s obitelji, u okružju je zaštićene urbanističke cjeline Vele Glavice, a ladanje i nadgledanje poljodjelskih poslova, uz pripadajuću arhitekturu, obilježili su ovaj uzmorski brežuljak kao iznimani kulturni krajobraz. Uređeno gospodarstvo, konoba u svojoj primarnoj funkciji, zamašlo sedamsto loza čuvenog grka i deset maslina, voćnjak, vrt, *arule* s cvijećem, ljekovite mirisne trave, stara kuhinja pretvorena u atelijer te znameniti stol pod odrinom, kamena trpeza koju je 1933. naslikao Ignjat Job, pa upravo lumbarajskim motivima dosegnuo vrhunac ekspresivne izražajnosti, sve je to prostor Nobilove svakodnevice.

“Težačko-klesarsko podneblje iz kojega sam potekao u mnogome me je odredilo”, počinje priču o sebi kolorist Stipe Nobile. “Arkadije moga djetinjstva, rad na zemlji, vinograd, maslinik, obitelj... Od zemlje smo živjeli, a i ja sad živim od zemlje. U tom svijetu nema smeća, sve ima svrhu, nema suvišnosti. Otac mi nikad nije vjerovao da će živjeti od slikarstva, bio je poljoprivrednik, vinogradar, iako se rado družio s Ignjatom Jobom za njegova boravka u Lombardi 1933. A i ja volim da je svaki moj vrt obrađen. Kako slikam, tako i živim. Na mojim je slikama sve u harmoničnom poretku. Na slici sve mora biti obrađeno, okopano, kao u rajskom vrtu. Ljudske ruke nema nigdje, no ona je prisutna svuda. Ladanjska opuštanja pod odrinama, pod kolonama... kamene trpeze, raskošna flora, ciklus *Pod odrinom*, loza koja daje ljudima hlad kad se vrate iz polja, gdje bi krpili mreže, vrše, razgovarali, kontemplirali... Taj dio života, stvarnost, koliko god bio narativan, i sada nam izgleda literaran.”

Nobile se rodio prvog dana jeseni, 23. rujna 1945., u vrijeme završetka najvažnijeg težačkog posla - trganja grožđa, jematve, kada je južnodalmatinsko ljeto na tihom vrhuncu, boje prirode jake i žestoke, a smiraj koji neminovno dolazi tek slutimo. Sklonost risanju, crtanju pokazuje rano i razvija tijekom cijele osnovne škole. Gimnaziju pohađa u Korčuli, iz koje osobito nosi sjećanja na izvrsnu poduku u francuskom jeziku, čija ga je melodioznost privukla. Svira i trubu u lumbarajskoj limenoj glazbi; proslave, sprovodi, prigode koje upotpunjaju koloret maloga mjesta. Uz vrsnog češkog kapelnika, glazbu je zavolio u ranim godinama. Pedagošku akademiju u Splitu, grupe hrvatski jezik i likovni odgoj, upisao je 1964. Već u tom razdoblju prepoznaće boju kao najprivlačnije izražajno sredstvo te naglašava poticajnost novog, akademskog i urbanog okružja. Kruno Prijatelj, Živko Jeličić, Vladimir Rismundo, Vedran Gligo, Jozo Bašica, Slavko Mijić, Ante Kaštelančić, Mujadžićev đak, Andrija Krstulović, Meštrovićev đak, niz je važnih autoriteta koji ga oblikuju. U Splitu proširuje i istančava

kultурне navike i potrebe, zaljubljuje se u klasičnu glazbu, redovito posjećuje splitski teatar, koncerte, izložbe, a nadasve puno čita - primjerice, gotovo je u dahu pročitao cijelu američku modernu literaturu - pa poimence nabraja omiljene autore: Theodore Dreiser, Truman Capote, Henry James, Upton Sinclair, Dos Passos, William Faulkner i ističe kako upravo sad, nakon 40 godina, ponovno čita *Svjetla u kolovozu*. Utjecaj splitskog kulturnog kruga je velik, dostupnost kulturnih sadržaja, velika knjižnica, teatar, kolege s različitim studijskim usmjerenja, međusobno poticanje i druženje. Sa smiješkom se prisjeća osebujnog Kaštelančićeva načina češljanja kose poput lavovske grive i njegovih ljubičastih košulja u kombinaciji sa šafranski žutim kravatama, ali i neponovljivih predavanja Krune Prijatelja u hodnicima Galerije umjetnina. No, nakon diplome i stjecanja nastavničkog zvanja, zov usavršavanja i afirmiranja u umjetnosti bio je snažniji. Kako sam ističe, umjetnik može biti samostalan, nastavnik ne. Zahvaljujući prijamni ispit Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu položio je uspješno, pa 1967. postao student na Odjelu slikarstva. Profesori koje je imao prilike upoznati obilježili su hrvatsku likovnu umjetnost između dva rata - Krsto Hegedušić, Antun Augustinić, Frano Kršinić, Omer Mujadžić, Vjekoslav Parać, Marino Tartaglia, Ivo Režek, a stizali su i novi docenti, Ferdinand Kulmer, Dalibor Parać te Šime Perić, kod kojega je 1971. diplomirao. I dalje redovito prati glazbena događanja, tada još, prije izgradnje Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog, u Hrvatskom glazbenom zavodu i u staroj škriputavoj "Istri", u kojoj bi škripa stolaca prekidala *piana, legata i crescenda*. Zagreb je tada imao novca za dobre soliste, prisjeća se, a Akademija je omogućila povoljnu studentsku pretplatu, pa s Franom Kršinićem, maritimnim mikrobiologom, često odlazi na koncerte; zimi se snijeg s njihovih cokula topio po crvenim tepisima. Drama, teatar, nisu ga previse privlačili, tada se odlazio u ITD, avangardni teatar bio je popularan; ali Krležu, Ibsenu, Brechta radije je čitao. Naglašava: "Velim ton. I misao. Mislim kako su oni koji su u sebi čuli pa zapisali note, glazbu, umjetnici blizu nekog fenomena, blizu Boga. Misao koja se čuje kao glazba, to je uzvišeno. Glazba i arhitektura za mene su najveći dometi ljudskog stvaralaštva." Zato čita Viktora Žmegača. Ljubav prema glazbi prenio je na kćer Dinu, profesoricu klavira, a sin Marko arhitekturu je završio na venecijanskom sveučilištu, kao stipendist talijanske vlade.

Godine Akademije prošle su brzo, prisjeća se Nobile, bilo je to doba Galerije Forum, pritiska apstrakcije, nefigurativaca, a sam nije nikada razmišljao apstraktno. U estetici ima visok prag tolerancije pa smatra kako ono što je dobro u performansi, što je dobro u konceptualu, u videu, to je uvijek dobro. Pa nabraja kolege sa studija u istoj klasi, Gorkoga Žuvelu, Dalibora Martinisa, Borisa Bućana i naglašava kako im se estetski kriteriji ne sukobljavaju. Nobilu su uzori koloristi, posebno Ivo Dulčić. Na preporuku Luje Lozice, Dulčić ga angažira pri izradi mozaika *Sunce znanja* u školi Lapad u Dubrovniku. Ivu Dulčića doživio je poput vulkana, erupciju životne i umjetničke snage. Naglašava kako je već tada Dulčić bio globalni slikar, kao što je i danas, vrijeme ga je ojačalo. Velike individue, identiteti, autori poput Stančića, Reisera, Postružnika, Šebalja, kaže, bili su mu izazov nakon Akademije. Prisjećajući se svojih početaka, ističe kako je kao mlad želio doći do svoga identiteta te se, uz pripadnost mediteranskom krugu, razlikovati po senzibilitetu, ne biti kompilator, ne biti eklektik.

Mladom se čovjeku nije lako obilježiti, preko svojih uzora naći sintezu sebe i pronaći svoj izričaj. Prvu je samostalnu izložbu 1976. u Galeriji Zagreb hotela Intercontinental likovni kritičar Josip Depolo u časopisu *Danas* naslovio "Daroviti nastup". Očište izdignuto nad pejzaž, ptičja perspektiva, puno detalja, prostor u totalu, obilježja su izloženih radova, a popratile su je i televizijska kamera Radio-televizije Zagreb i Neda Ritz. Slijedile su izložbe koje je publika pratila sa zanimanjem; iako je ukusom tada dominirala apstrakcija, uočljiv je bio Nobilov autentičan koloristični figurativni izričaj. Kultni restoran "Kokot" u Zagrebu pokraj uspinjače, okupljalište intelektualaca i umjetnika, posjećuje tek nakon što je počeo prodavati slike. Mladenka Šolman, muzejska savjetnica u Modernoj galeriji, napisala je tada vrlo afirmativne kritike. "Bilo mi je lipo, bi sam mlad!", dodaje s čežnjom. Na poticaj, prisjeća se i vrlo rane izložbe u korčulanskom hotelu Marko Polo 1974., no ipak, ne smatra je sasvim samostalnom, pa ni prvom, jer njezin ukupni izričaj nije zaokružen, nego je pod očitim utjecajem Ive Dulčića, čije slikarstvo iznimno cijeni. Uza skromni katalog poput letka, s izložbe iz 1974. valja spomenuti i jednu figurativnu morešku naslikanu u Dulčićevu stilu, u vlasništvu Ozrena Bonačića, kada je slavni Korčulanski plivački klub ugostio Mladost. Dulčić je, prema osobnom iskazu slikara, bio oslonac za početak. Nitko, nastavlja misao, nije počeo ni iz čega, pa se prisjeća riječi kipara Frana Kršinića: "Umjetnici su rijetko posijano sjeme." Kreativnost je rijetkost. Tehnički i tehnološki, kompilatori, eklektičari mogu biti vrlo zanimljivi, ali to nije ono što ga zanima, slikarstvo je kreativan zanat. Poštujući poruke svoje publike, koja prepoznaće zračenje optimizma s njegovih slika, to osebujno komunikativno slikarstvo koje ljudi vole, zaključuje: "I ja od njih živim." Posebno mu se u pamćenje urezala američka djevojčica koja je, posjetivši s majkom atelijer, oduševljeno uzviknula: "Mama, ja bih se voljela šetati predjelima ove slike!" Pejzažist po vokaciji, bio je i ostao do dana današnjeg pa, koliko god se razvijao i kakvu god genezu kao umjetnik imao, naglašava: "Zemlju smo slikali svi - i Dulčić, i Pulinika, Motika, Masle, svi južni, taj mediteranski, dubrovački krug pripadnost kojemu osjećam. Svi imamo mater i oca u tome, ali svi smo različiti, imamo drukčiji rukopis, to nas određuje." Uza zagrebački period vezuje se i rad na restauraciji brojnih objekata, katedrale u Osijeku, Muzeja za umjetnost i obrt i Jezuitskog trga u Zagrebu, izrada fontane INA - Naftaplina prema nacrtu Ante Kršinića, no najraniji susret s kamenom svakako je onaj iz djetinjstva kada mu je stric, glasoviti vinar Nikola Nobilo, odlazeći u Novi Zeland, ostavio ponešto klesarskog alata pa se kao dječak okušao u tradicijskoj gradnji želeći svladati gradnju suhozida, meje, upoznati kamen. S jedne od svojih izložbi prisjeća se riječi Petra Šegedina: "Ove kamene ograde, ove meje ovde naslikane, nema u njima ni jednog kamena što ga ljudska ruka nije dotaknula, okrenula i stavila na pravo mjesto." U restauratorske poslove uveo ga je Lujo Lozica, pa je s njim i Vinkom Fabrisom surađivao na obnovi dekorativne ornamentike. S trojicom kamenoklesara iz Žrnova, radeći na osječkoj katedrali te 1969., obilazio je selo diveći se plodnoj Slavoniji, a devedesetih je s tugom i zebnjom svakodnevno o njima slušao. Pa nabraja poimence Erdut, Dardu, Čepin, Aljmaš.

Jedan običan dan Stipe Nobila u suglasju je s prirodom, ribanjem, koje blagotvorno utječe na zdravlje. Putovanja u bliskom okružju, terapija za koncentraciju i kondiciju - Pelješac, Lastovo, Mljet. Živi sasvim okružen prirodom, a fini zvukovi, različite artikulacije na moru, u polju, privilegij buđenja ptičjim pjevom, mrmor valova, sve to utječe na čovjeka i stvara raspoloženje koje se poslije otvori na platnu. Sam izmišlja floralne ansamble kako bi dobio što različitije, grafički dinamične forme podređene kompoziciji i strukturi slike. Nije to deskripcija, moja priroda nije doslovna, nije to ni impresija, ističe, nego podatci koje receptori pročiste i poslože na pravo mjesto: "Čovjek u prirodi diše neopterećeni zrak i gleda uokolo pa transponira slike i zvukove u sebi, dok ribari, razvija ideje i kompozicije." Pa nastavlja glasno razmišljati: "Ja izmišljam motive, to su komponirani pejzaži, izmišljena ljepota nastaje iz mojih misli malim crtežima olovkom, od kojih kasnije nastaju velika platna ili minijature... Razmišljam u olovci, a realiziram u koloru." Sve je *muzika*, kaže, pa povlači paralelu između glazbe i svoga slikarstva; u puno podataka u makiji, u kamenju, eteričnim aromatima, to su šesnaestinke, trideset druginke, a velike plohe, to su četvrtinke s akcentima; akordi, note i ritam, struktura slika, kompozicije, tonovi, slikovita glazba. Ottorino Respighi, Rimske fontane, Rimske pinije, spoj ondašnjih modernih tijekova i raskoši baroka, ta glazba mu je najbliža. Danas, doma u Lumbardi, sluša sve ponajbolje reprodukcije s pomoću fine Marantzove tehnologije, pa i isto djelo u različitim izvedbama, nekoliko dirigenata i ansambala, a klasična glazba ostaje trajna ljubav. "Težaci, mi smo bili vinogradari, imam maslinik i vinograd, poznajem karakter svake loze moje, kad ih ne bih njegovao, ne bih bio cio. To su danas moji hobiji. Nisam težak, kako mi se pridaje, to je izraz pun patosa, to su hobiji koji mene koštaju truda, vremena i novca, a ništa od tih mojih plodova i truda nije za prodaju, ja samo volim da mi je vrt obrađen. Na kulturi ulja i vina zasnovana je cijela mediteranska kultura, filozofija." Opisuje se kao klasičar, tradicionalist i, kada bi mogao, načinom života i tempom vratio bi se u renesansu. Dovoljne su mu knjige i klasična glazba, koja ga oplemenjuje, smiruje i donosi nove ideje. Uistinu, kuća je puna knjiga, svake vrste literature, publicistike, sociologije, filozofije, pa sasvim uvjerljivo zvuči podatak kako još uvijek čita četiri, pet sati na dan. Godina 1987., kad su se rodila djeca Dina i Marko, godina je povratka kući. Obitelj i supruga Jasna bili su poticaj, a ističe kako nikada nije bio član utjecajnih društvenih skupina. Misao vodilja bila mu je da slikar može živjeti u provinciji ako ima što reći. "Slikarstvo je velik medij, ali je uz bok literaturi, a glazba i arhitektura su kategorije iznad toga. Najveće umjetnosti za mene su arhitektura i glazba. Arhitekti, dirigenti, oni su vezani za centre, izvođače, a za slikare to ne vrijedi, kao ni za filozofe ili pisce. Ako imaju dobre izdavače, a slikari galeriste, mogu komunicirati s cijelim svijetom." Nakon dolaska u Lumbardu, novi izazov bili su veliki formati, oni su atraktivniji, maestozniji, raskošniji. Vatrometi optimizama! "Slikam zemlju i izmišljam ljepotu, od onih sam koji misle da umjetnost mora biti lijepa", - definira sebe. U slikarstvu Stipe Nobila nema ljudske figure, ljudi su prisutni radom, svojim stvaranjem i oblikovanjem prirode. Čovjek je svuda prisutan, ali ga se nigdje ne vidi. Novi izazov stoga bila je izrada vitraja na župnoj crkvi sv. Josipa u Veloj Luci. Nagovor Ive Sanadera i davno poznanstvo odlučilo je o tome da se okuša u novom mediju.

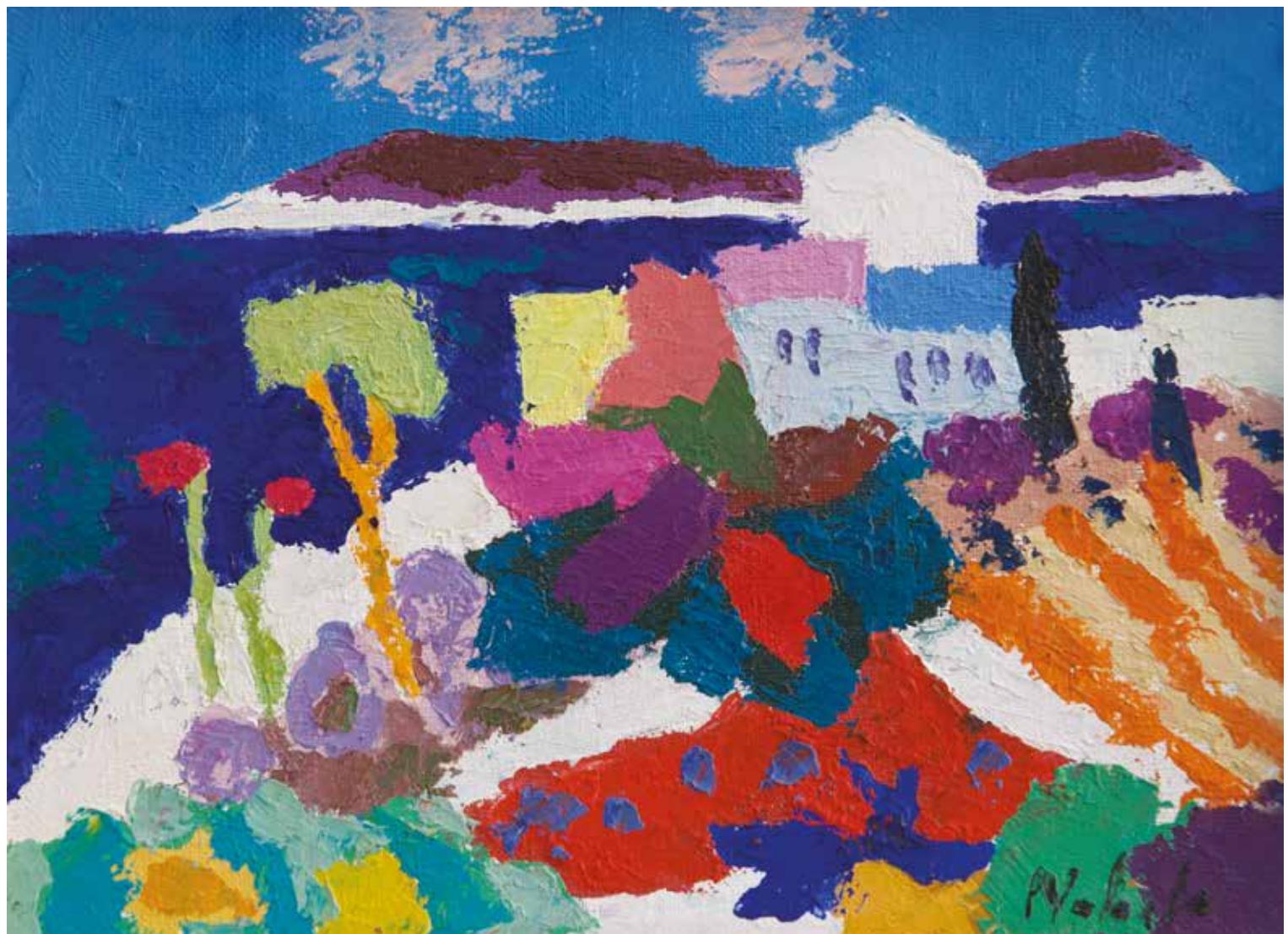
Osim obveznih studentskih kolegija te davnih portretiranja Srđana Trute i Frana Mrzljaka, ljudsku figuru i portret od tada nije više radio. Pejzažist po osnovnom izričaju, Svetu Obitelj smješta u prostore svojih maslinika, uvala, otočića u horizontu, suhozidnih kućica, artefakata koji sačinjavaju kameni ambijent. Prema Nobilovim skicama, vitraje je izradio kipar Jure Žaja, kolega s Akademije. Ističući kako je prije tehnika vitraja bila mnogo zahtjevnija, ponovno nalažešava globalno značenje Ive Dulčića, koji je u Rimu mjesecima pekao stakla za svoj sakralni opus tražeći preciznost boja za čist likovni izričaj, a sada se bojena stakla kupuju, režu i slažu u olovne okvire. Danas smo svi u opasnosti od folklornog kiča, lažnog tradicionalizma. Sve postaje konfekcija, nema *rebela*. Vrlo samosvjesno o sebi kaže "Mene je odredio motiv. Ja sam volio zemlju jer sam od zemlje potekao, zemlju sam slikao, zemlju sam volio i zemlji sam se vratio nakon dvadeset godina života u Zagrebu. I danas slikam zemlju."

Sani Sardelić

preuzeto iz monografije o Stipi Nobilu
u izdanju Školske knjige 2018.

CRVENI OTOK

VINOGRAD I LAVANDA U CVATU

ŽUTI OTOK

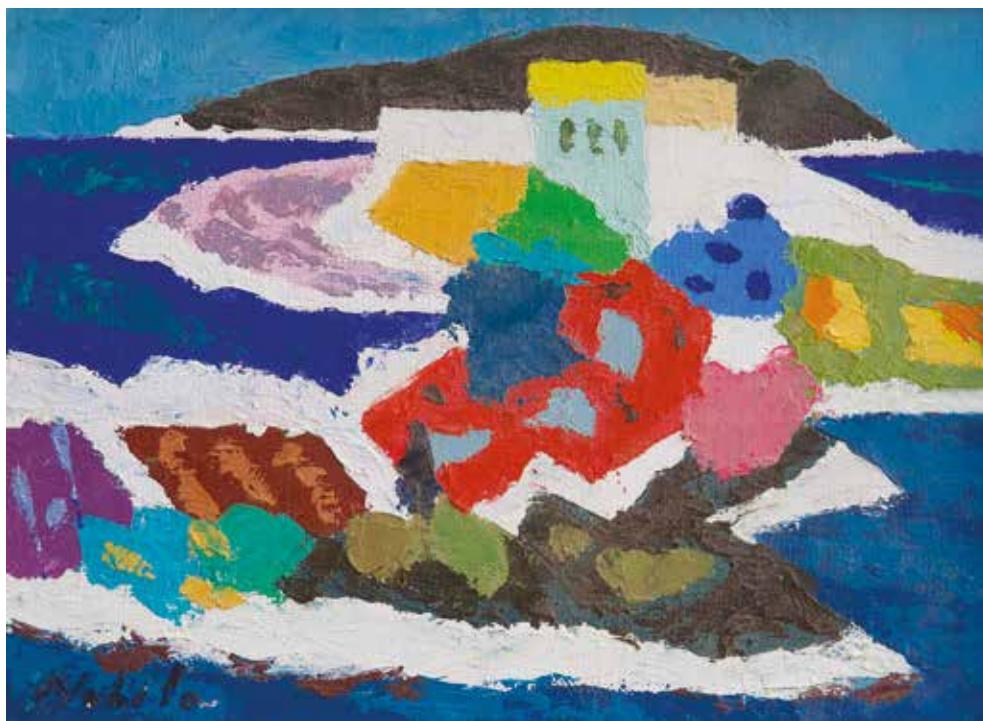
AGAVA

ČEMPRES I DVA OTOKA

STABЛО LIMUNA

DVA ČEMPRESA
VINOGRAD I ŽUTI KROV

BIJELA KUĆA NA POLUOTOKU

Jer djelo ovog umjetnika predstavlja plodove jedne progresivne imaginacije načinima ikoničke fermentacije i pejzažne sinteze, koja se oslanja na osjetljivost duha koji ne mora pomaknuti očište, ali mora pomaknuti vibracije svoje afektivne i emotivne osjetljivosti.

Ive Šimat Banov
Iz predgovora za izložbu "Lumbarajski ciklus"
u Galeriji Galić HDLU Split 1984.

U Nobilevu su slikarstvu sadržane sve bitne propozicije krajolika zatvorenoga u svoju mediteransku shemu. Svjetlo se kristalizira u koloristički intenzivnoj paleti i slikar ga raspoređuje po ritmički razigranim površinama pitoreskne Lumbarde.

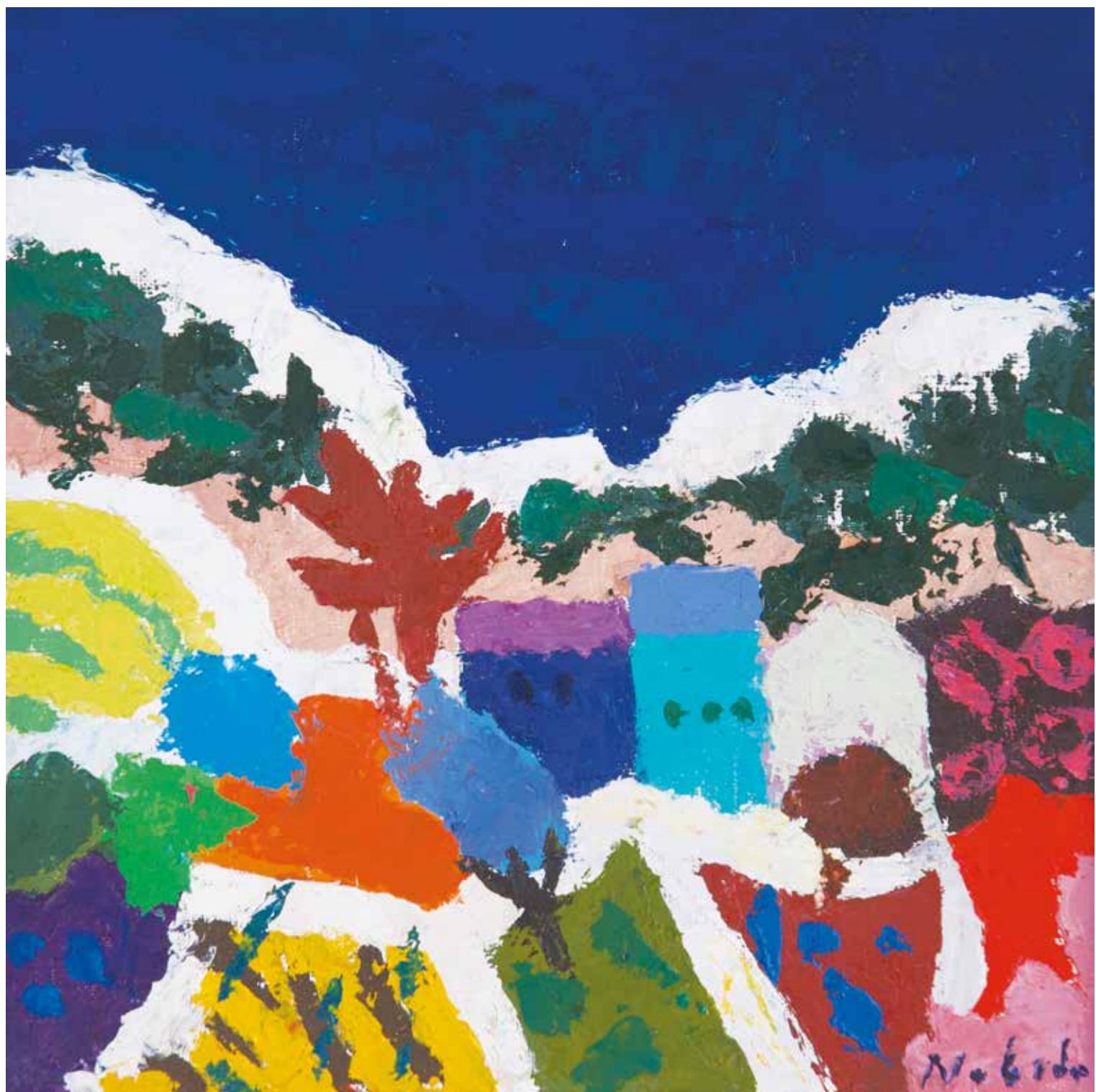
Josip Depolo
Iz predgovora za izložbu "Slikar se vratio u Lumbardu"
u Croatia airlines galeriji 1998.

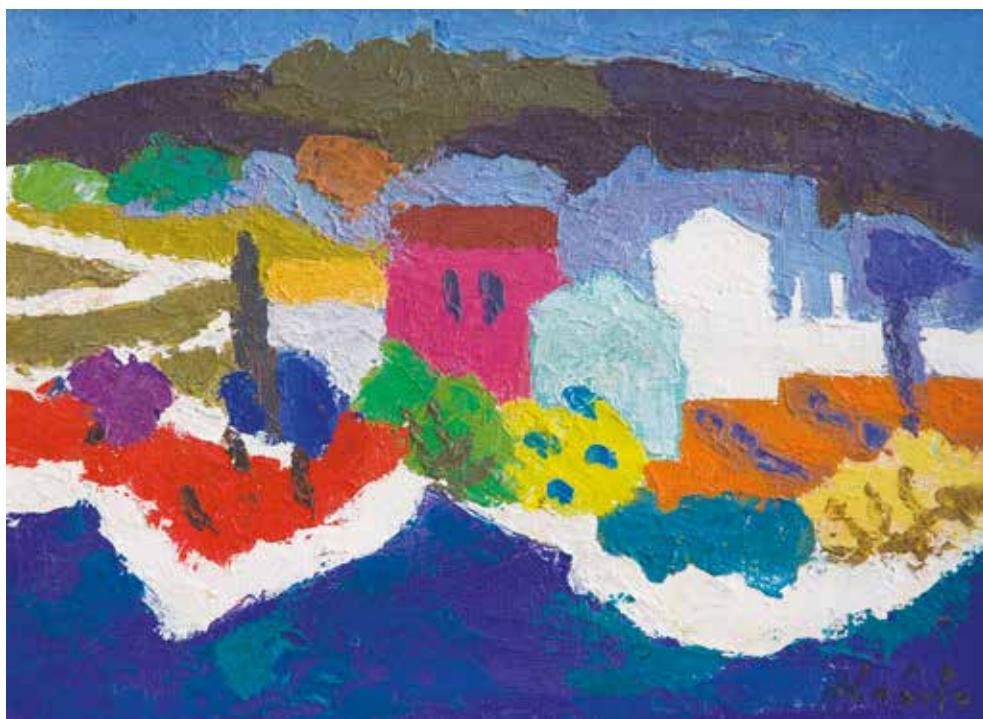
ZELENI OTOK

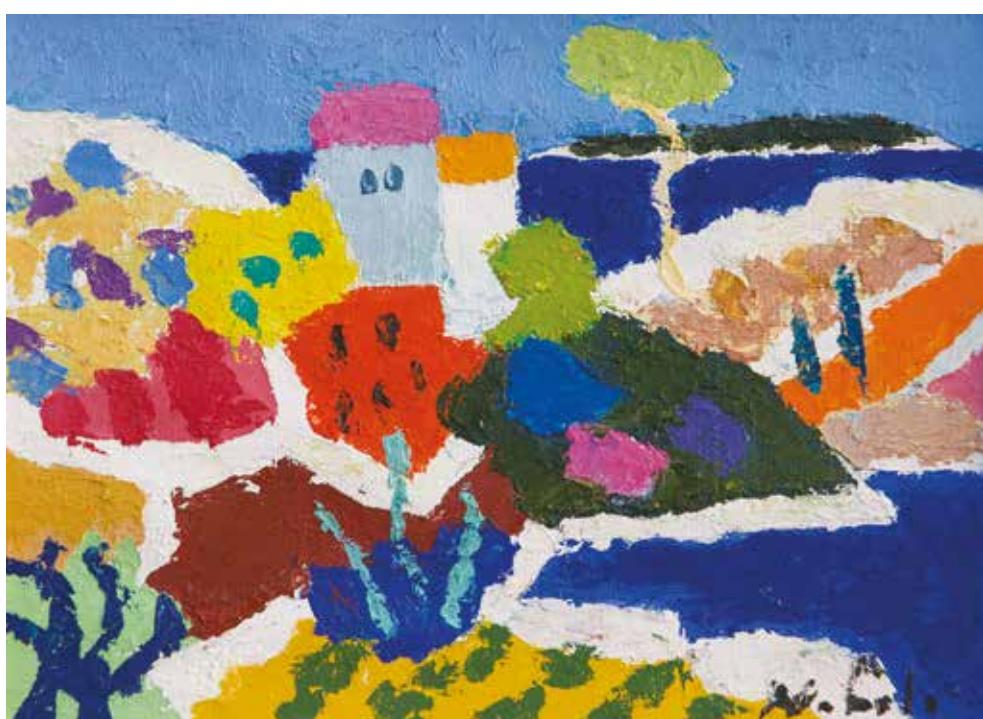
OSUNČANE KROŠNJE

MODRA KROŠNJA

PLITKA VALICA
LJUBIČASTA KUĆA

KUĆE U MAKIJI
STARA PINIJA

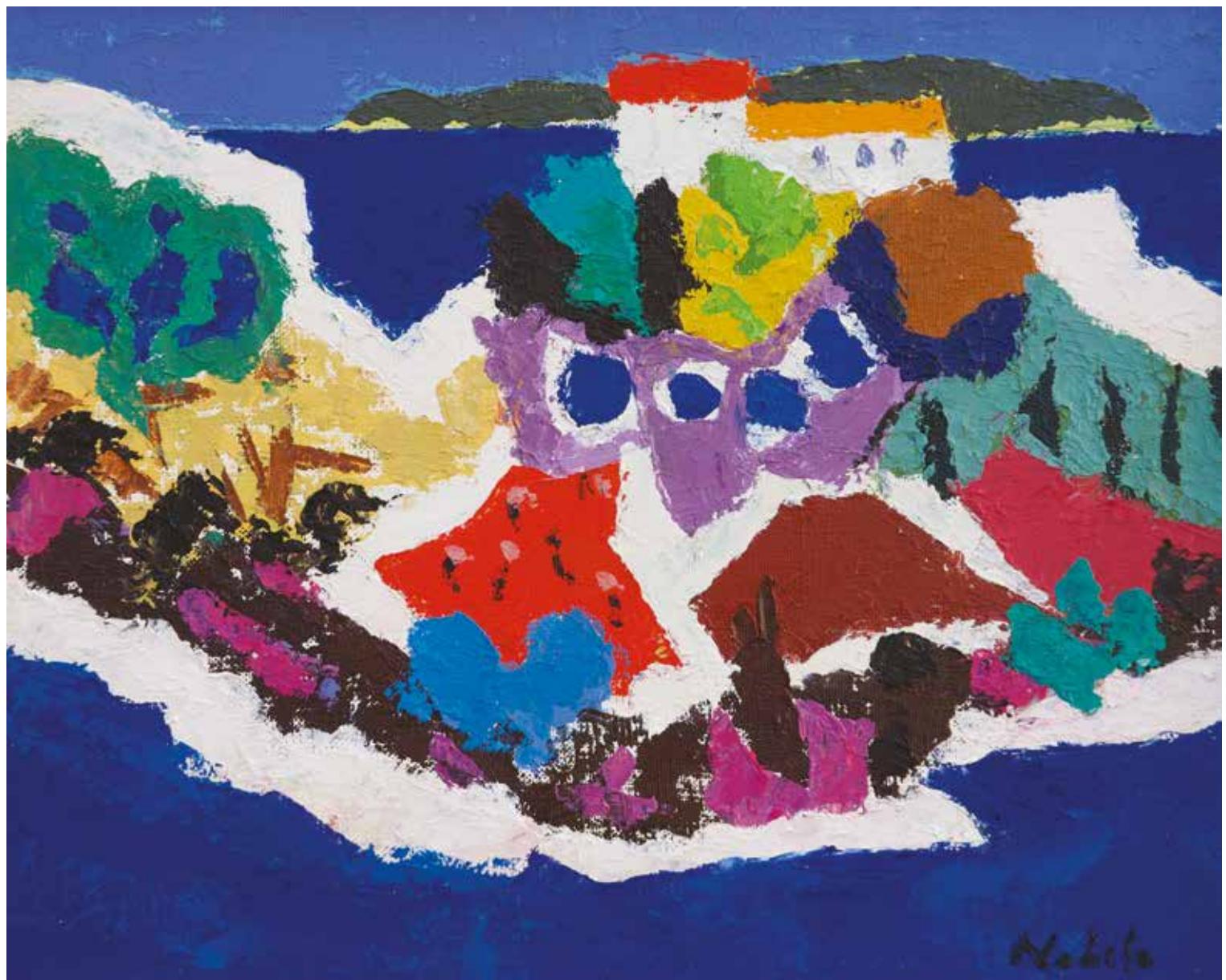
CRKVICA NA BRIJEGU

DVA BORA

TRI ČEMPRESA

LAVANDA I VRIJES U CVATU

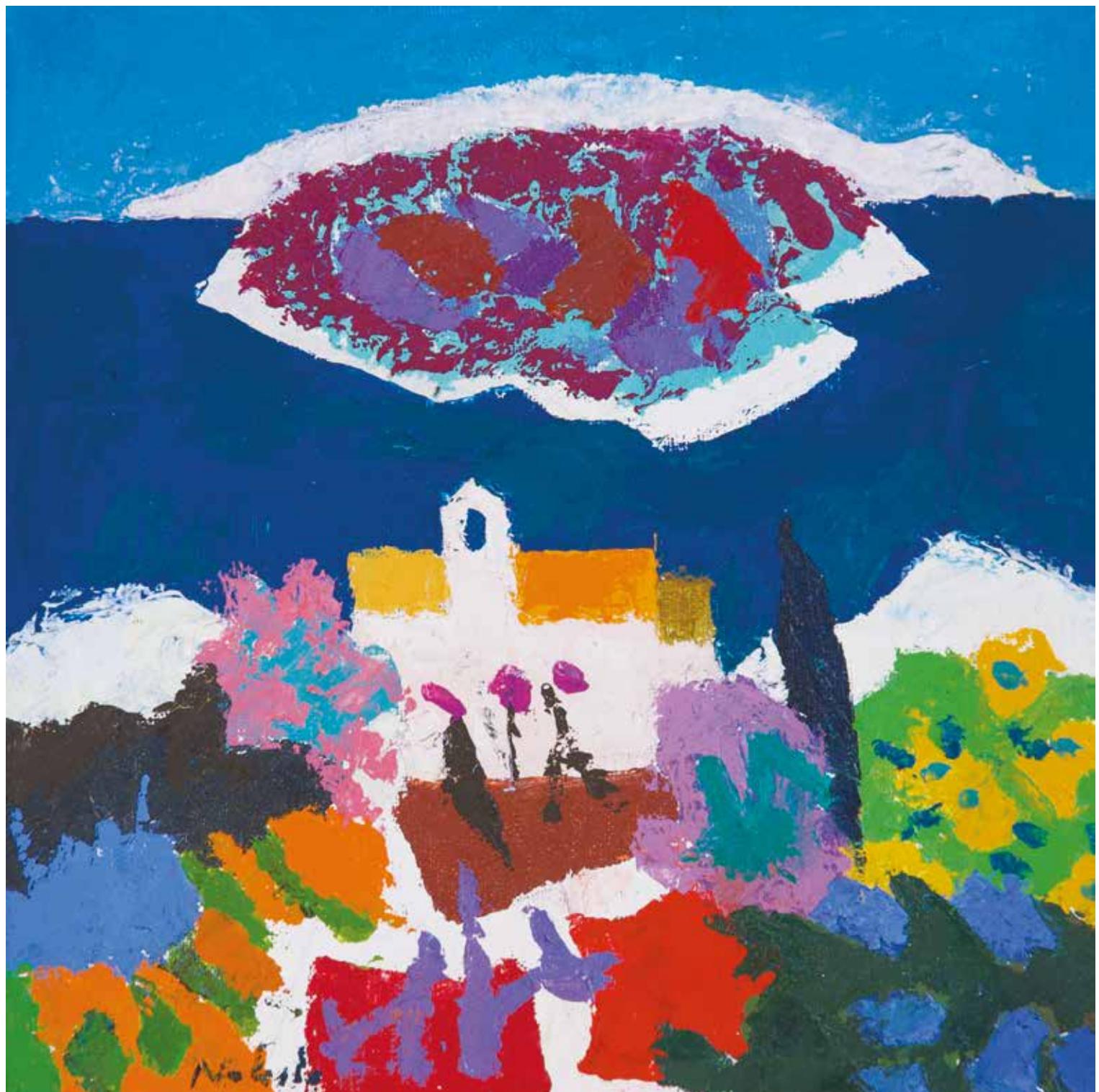
BIJELA KUĆA I BARKE

DUBOKE UVALE

TRI KROŠNJE
ŽUTI GRM

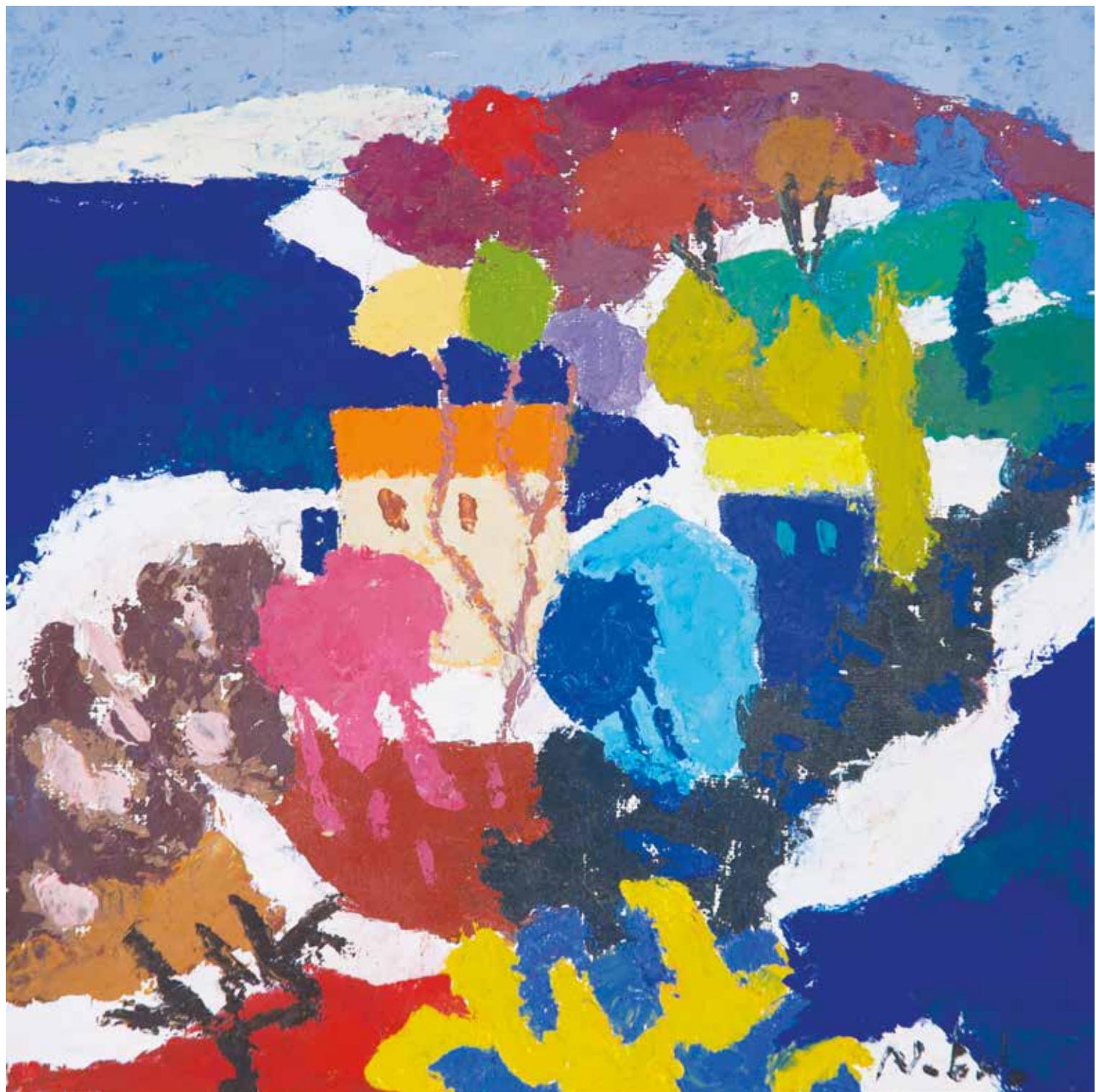
LJUBIČASTI OTOK

U tradiciji hrvatskog likovnog mediteranizma ovaj slikar čuva nesmanjeni zanos za dijalog vanjskoga svijeta i unutarnje mjere, brani smisao za hedonizam korigiran razumom ili razum raznježen hedonizmom. Naš pristrani odaziv zahvalan mu je na autentičnoj interpretaciji zavičajnoga krajolika, a pogotovo na povjerenju u interakciju ljudskoga uloga i elementarne prirode.

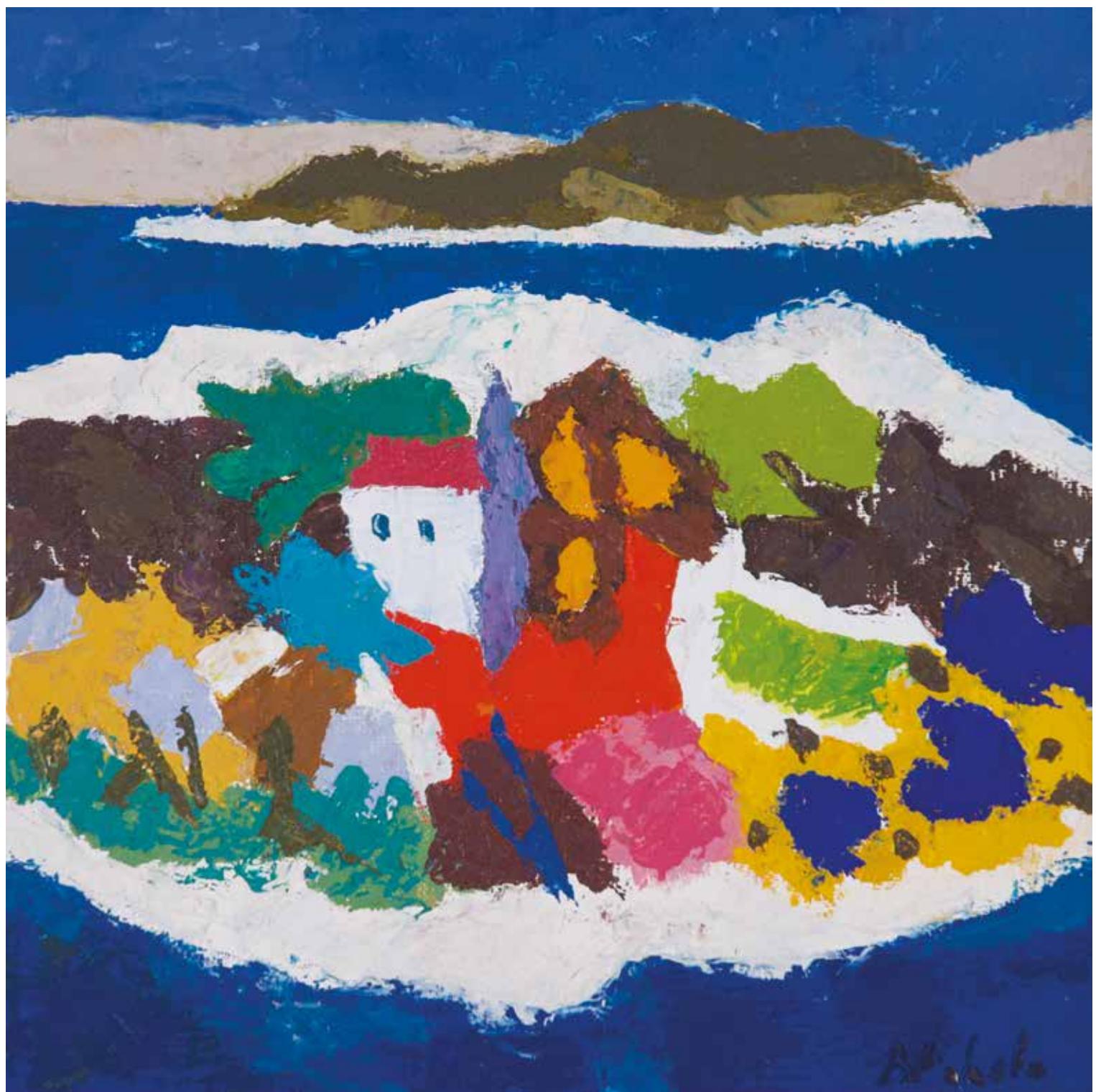
Tonko Maroević
Iz predgovora za izložbu
u Galeriji Mala Zagreb 2003.

Čvrsto središte tog svijeta duboki je horizont, snaže ga gusti spletovi mirte, zelenike, oleandra, leprine, šipka, smokve, rogača, naranči. Svojevrsni tektonički rasjedi među biljnim vrstama s jakim aromama otočkog sredozemlja. Nobilovim slikama daju ugođaje koji neizravno govore o cvatu, obnavljanju svijeta, i o ljudskoj postojanosti.

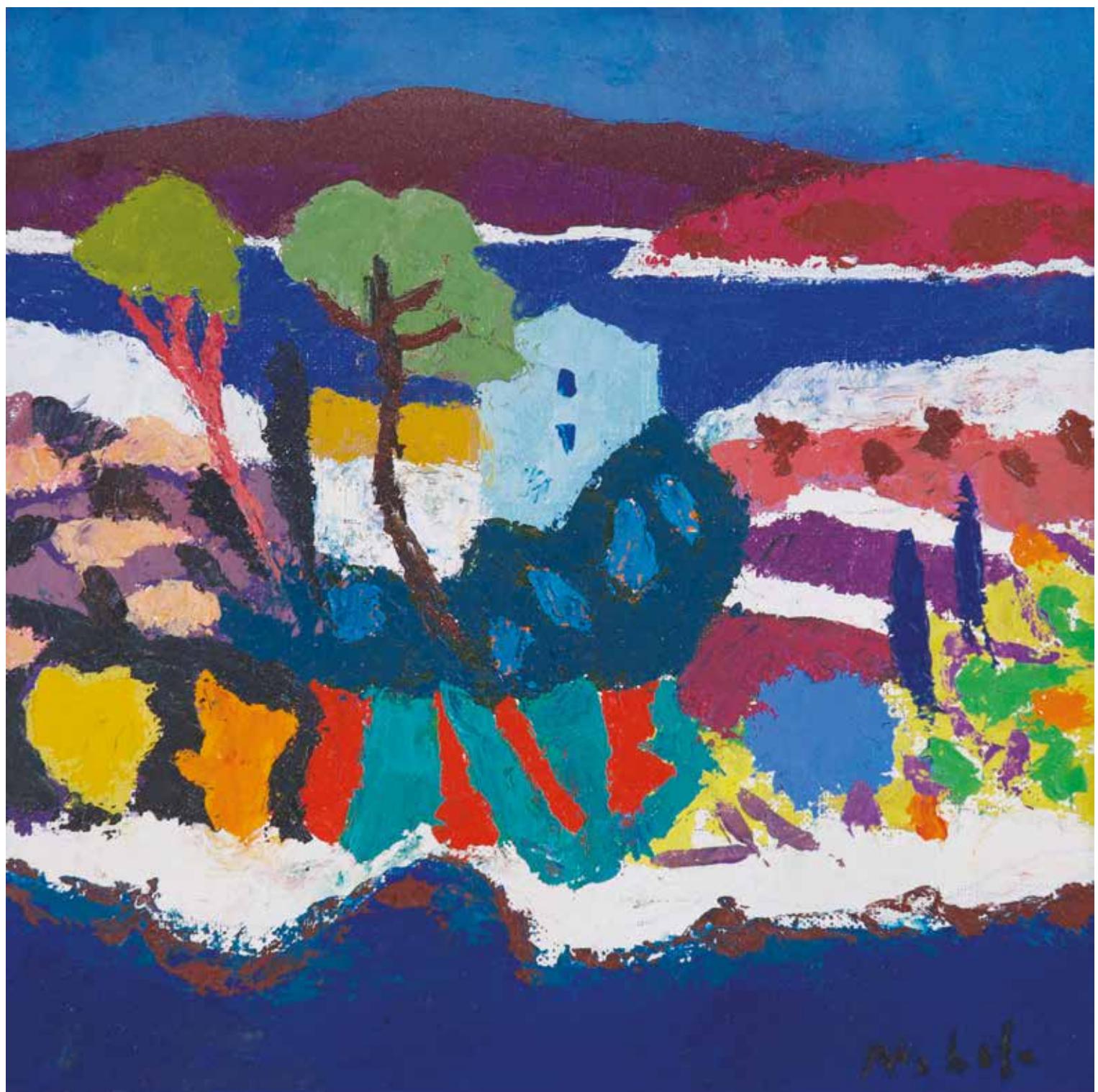
Andrijana Škunca
Iz predgovora za izložbu "Uvale"
u Galeriji Kunkera Novalja 2004.

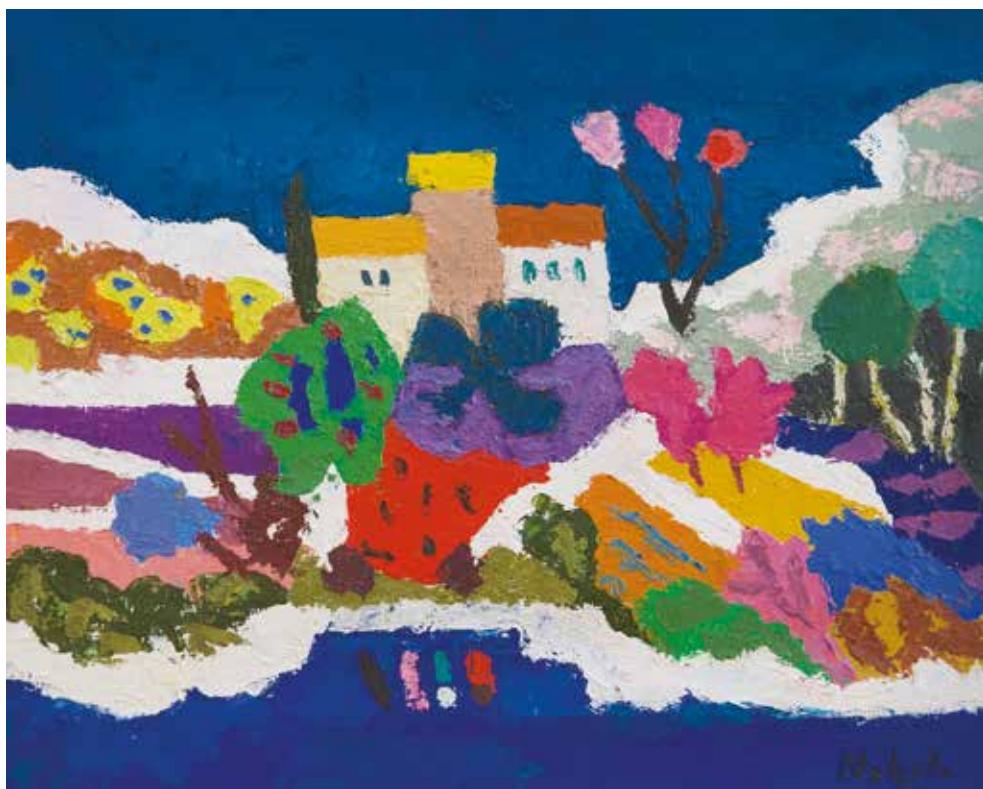
DVA MORA I BIJELI OTOK

KUĆA U MAKIJI

ŠARENA OBALA

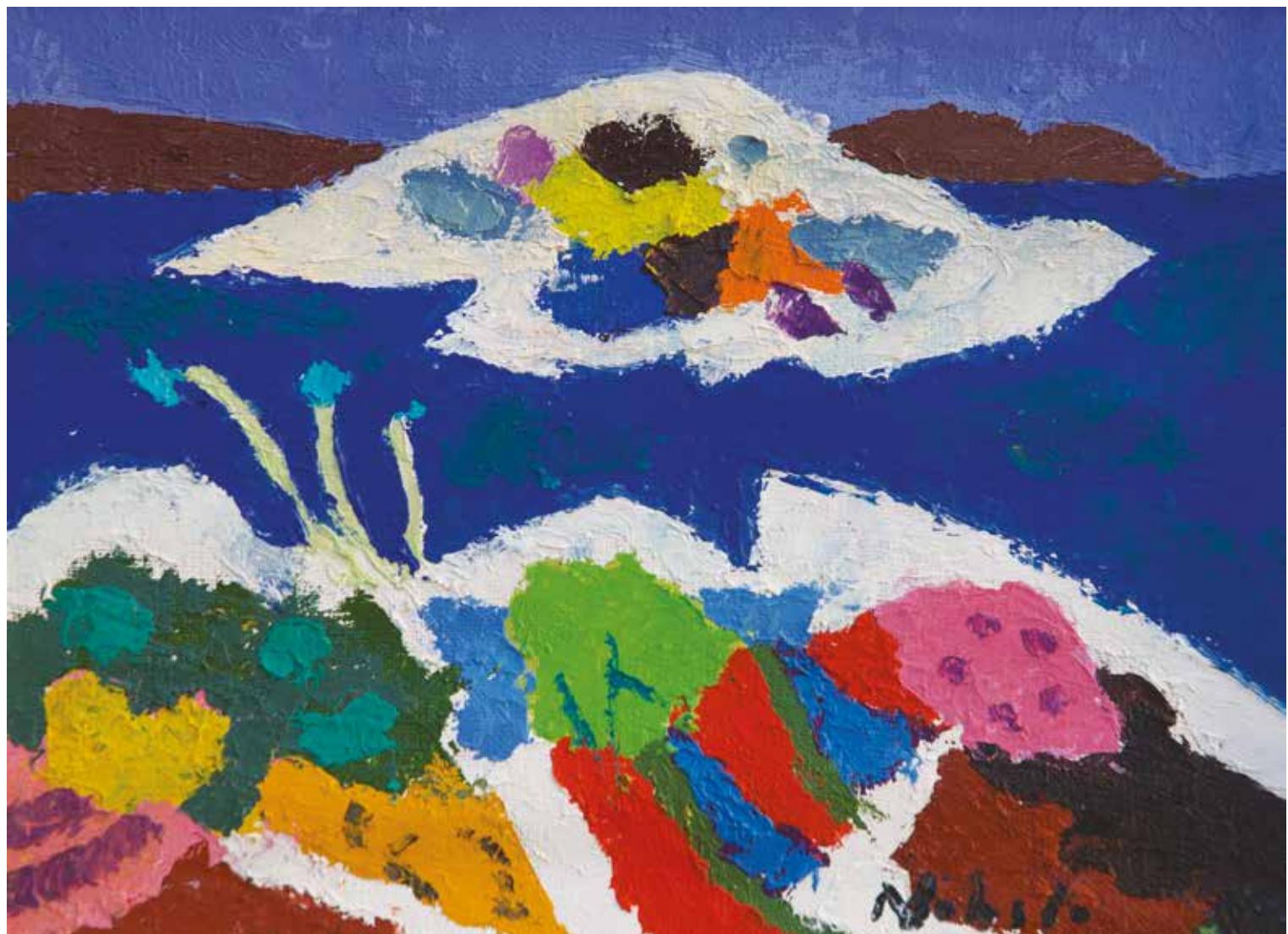
TRI BARKE U LUČICI
MALI PORAT

CRKVICA
KUĆE U MAKIJI

OTOCI

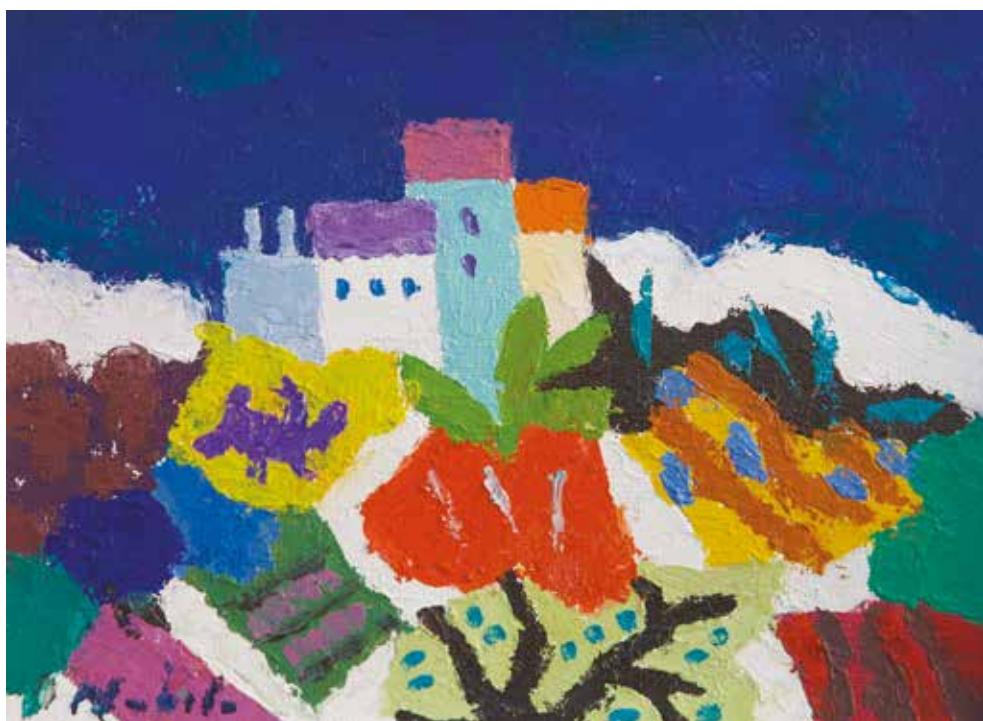
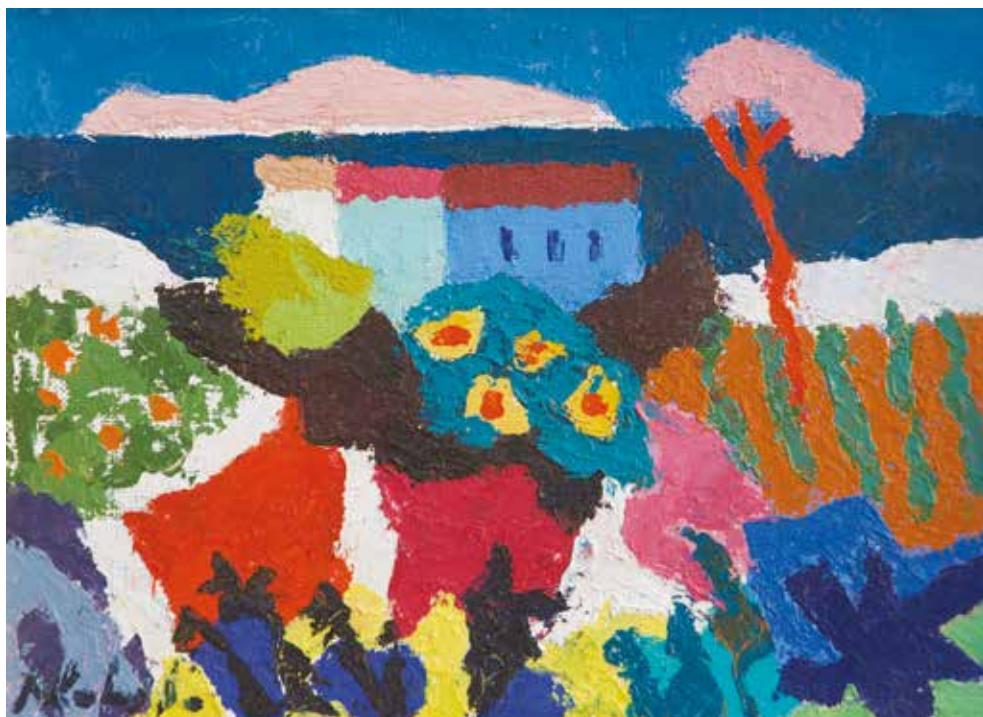
BIJELI OTOK

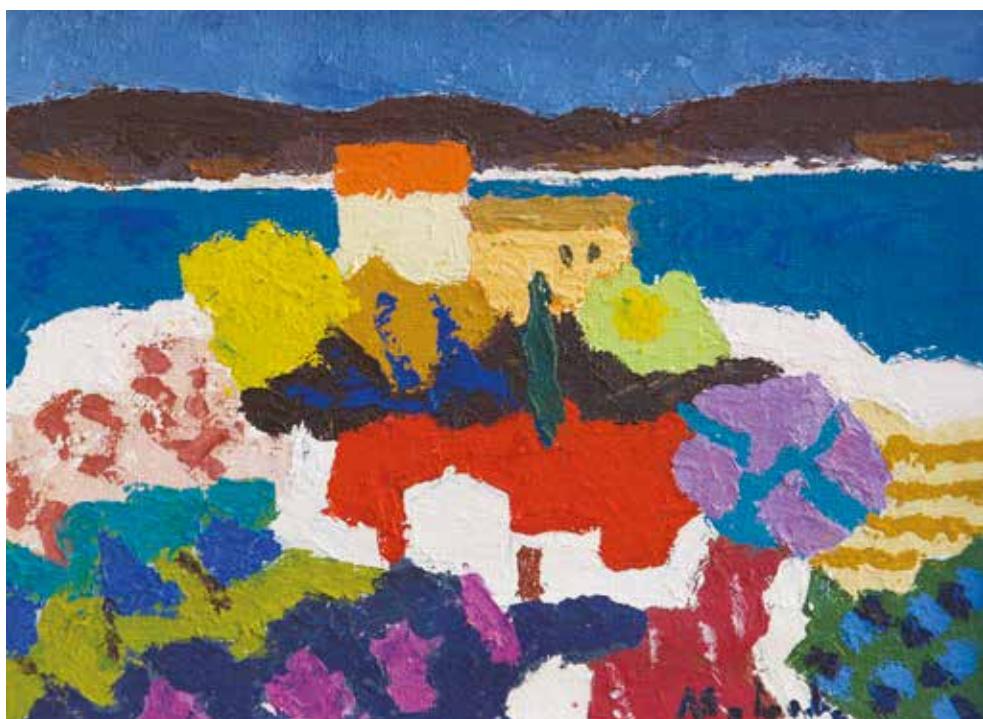
VINOGRAD UZ MORE

DVA MORA

VINOGRAD I PINIJA
LIMUN I ČETIRI KUĆE

ŠARENI GRM
CRVENO POLJE

Gledanjem u te slike u nama se otvara prostor davno naslućene spoznaje da iz Raja na Zemlji zapravo uopće nismo istjerani nego, suprotno, da smo u njemu ostavljeni i divno zaboravljeni, baš zato da se ništa ne bi pomaklo ni naprijed ni natrag, ni bogovi, ni ljudi, ni biljke, ni životinje, da bi sve zauvijek ostalo kako jest, da bismo zauvijek ostali na kušnji.

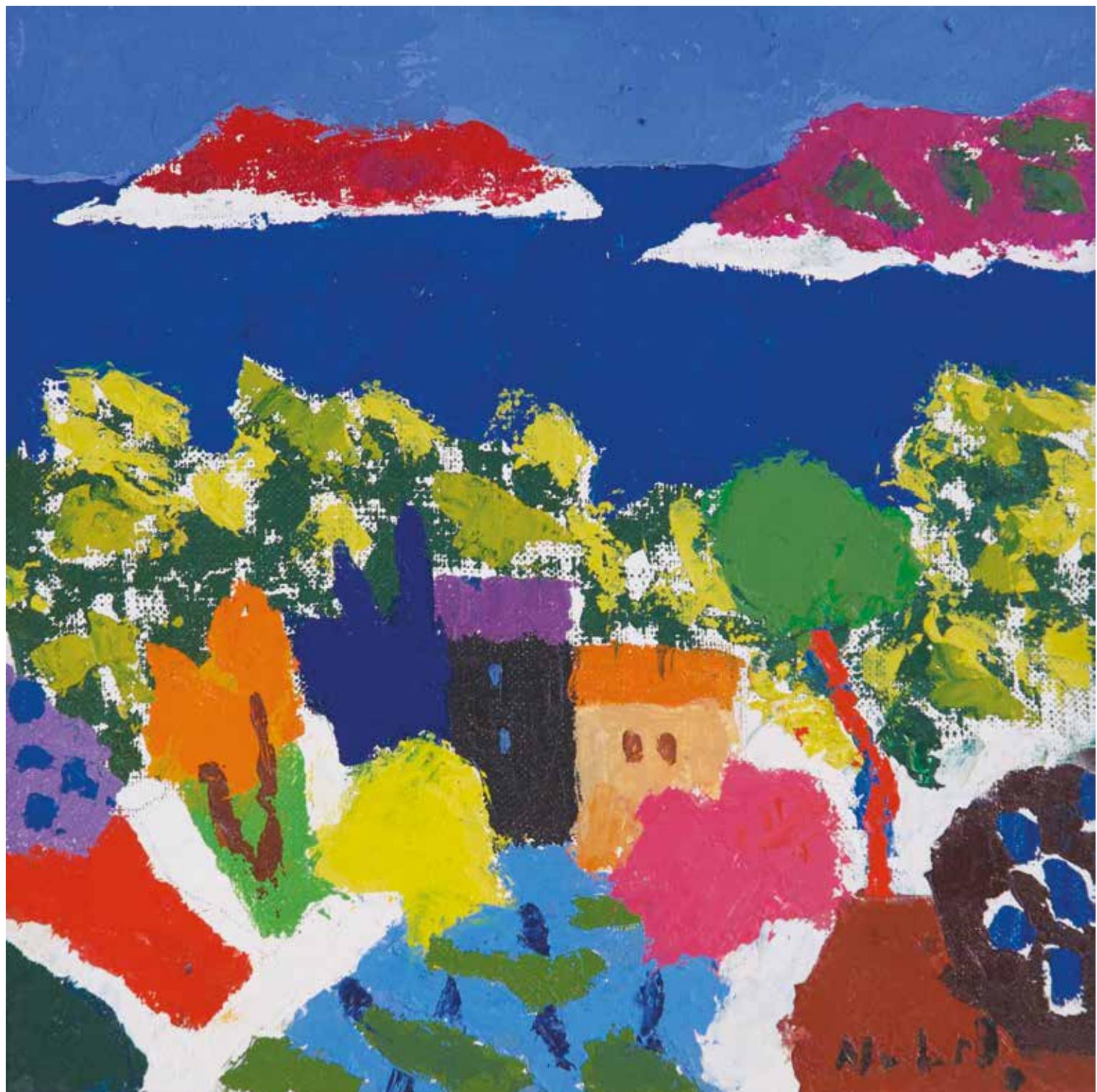
Luko Paljetak

Iz predgovora za izložbu
u Galeriji Talir Dubrovnik 2005.

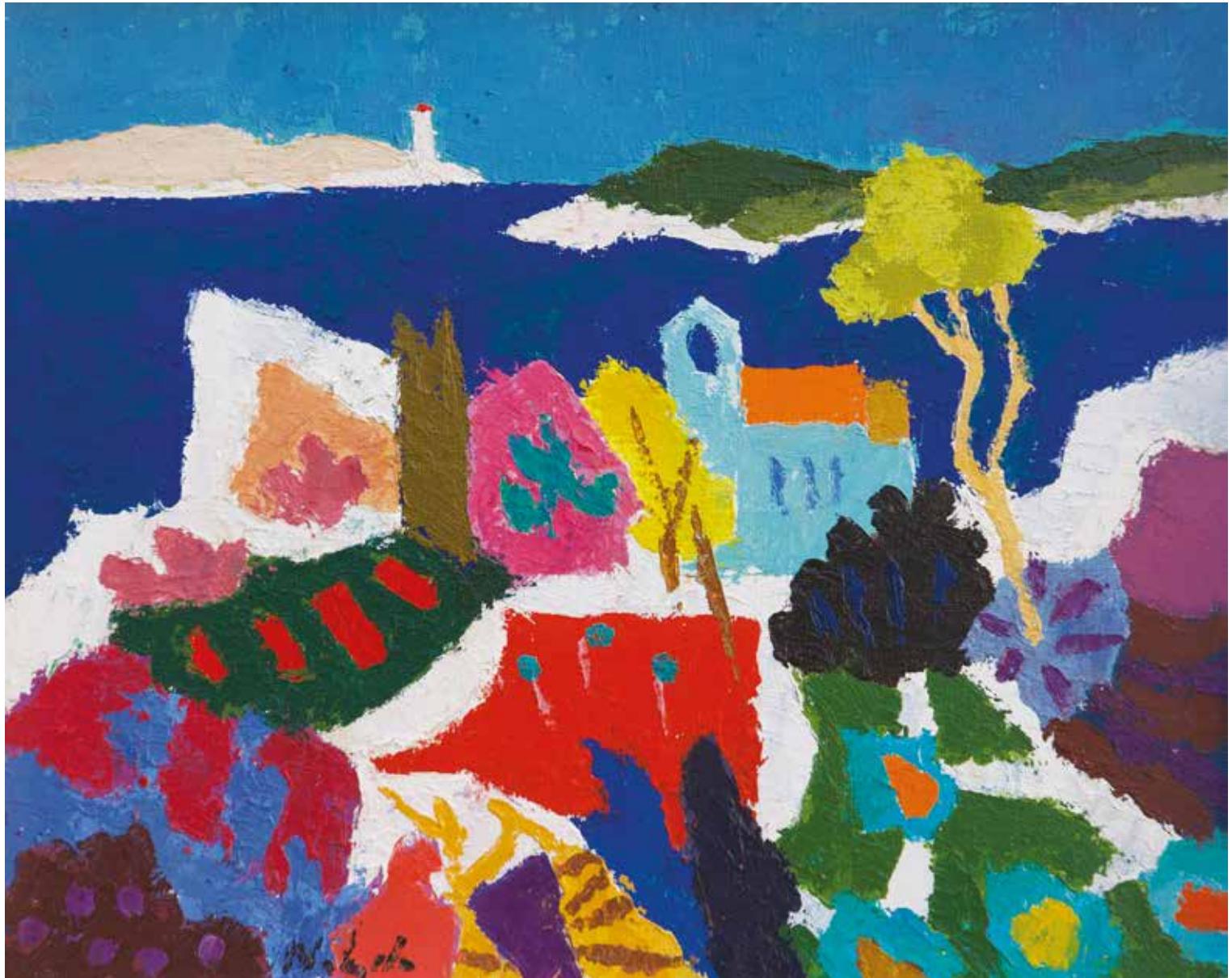
Sve naslikano Nobileva je slikarska poezija, rječita, puna metamorfoza i jednostavne simbolike, visoko duhovna po osjetilnosti iako je strast iz koje nastaje duboko zemaljska, a hedonizam slikareva poruka o opojnosti i opijenosti, o svoje-vrsnoj ovisnosti o ljepoti.

Branka Hlevnjak

Iz predgovora za izložbu
u Galeriji Višeslav Nin 2007.

LIMUNI

SVJETIONIK

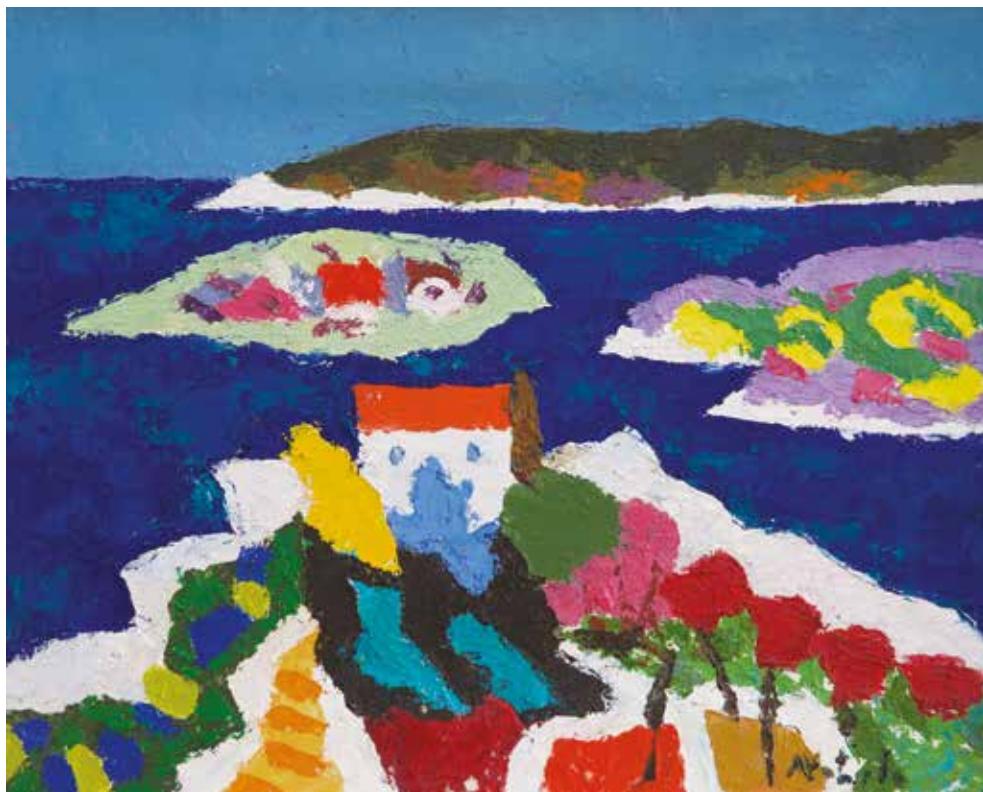
BOR I DVA OTOKA

STABLA NARANČE

PINIJA

LAVANDA I LIMUNI
VRIJES

ROZA OTOK
BIJELE KUĆE

Danas možemo reći da je slikarstvo Stipe Nobila visoko vrednovano i da mu je percepcija u suvremenoj hrvatskoj umjetnosti također respektabilna. No, kad već otvaramo temu o njegovoj, ako tako možemo kazati, statusnoj poziciji onda svakako trebamo naglasiti da je ona čvrsto utemeljena na kontinuiranom izgrađivanju svojega likovoga izraza.

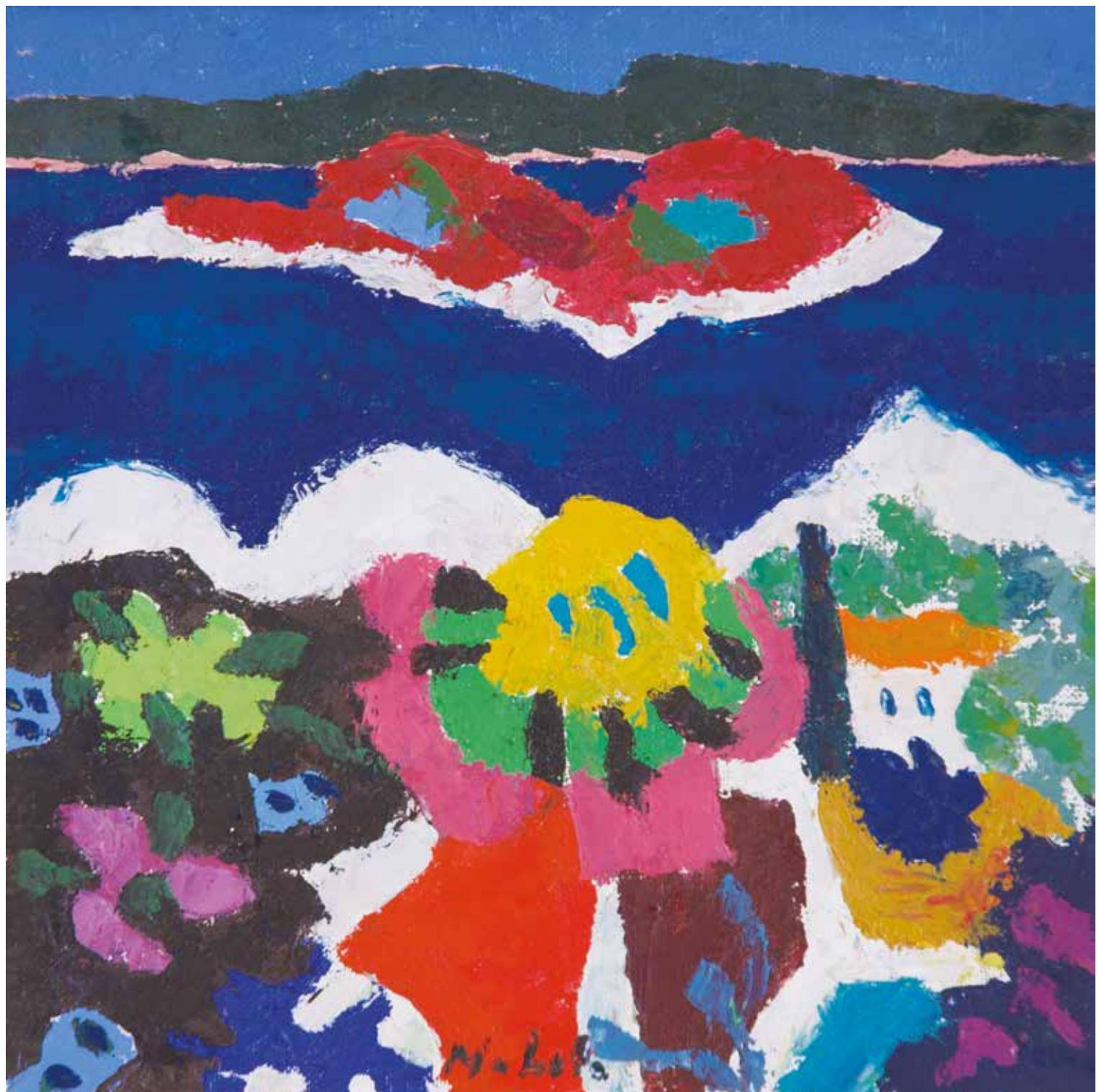
Milan Bešlić

Iz predgovora za izložbu
u Gradskom kulturnom središtu Metković 2008.

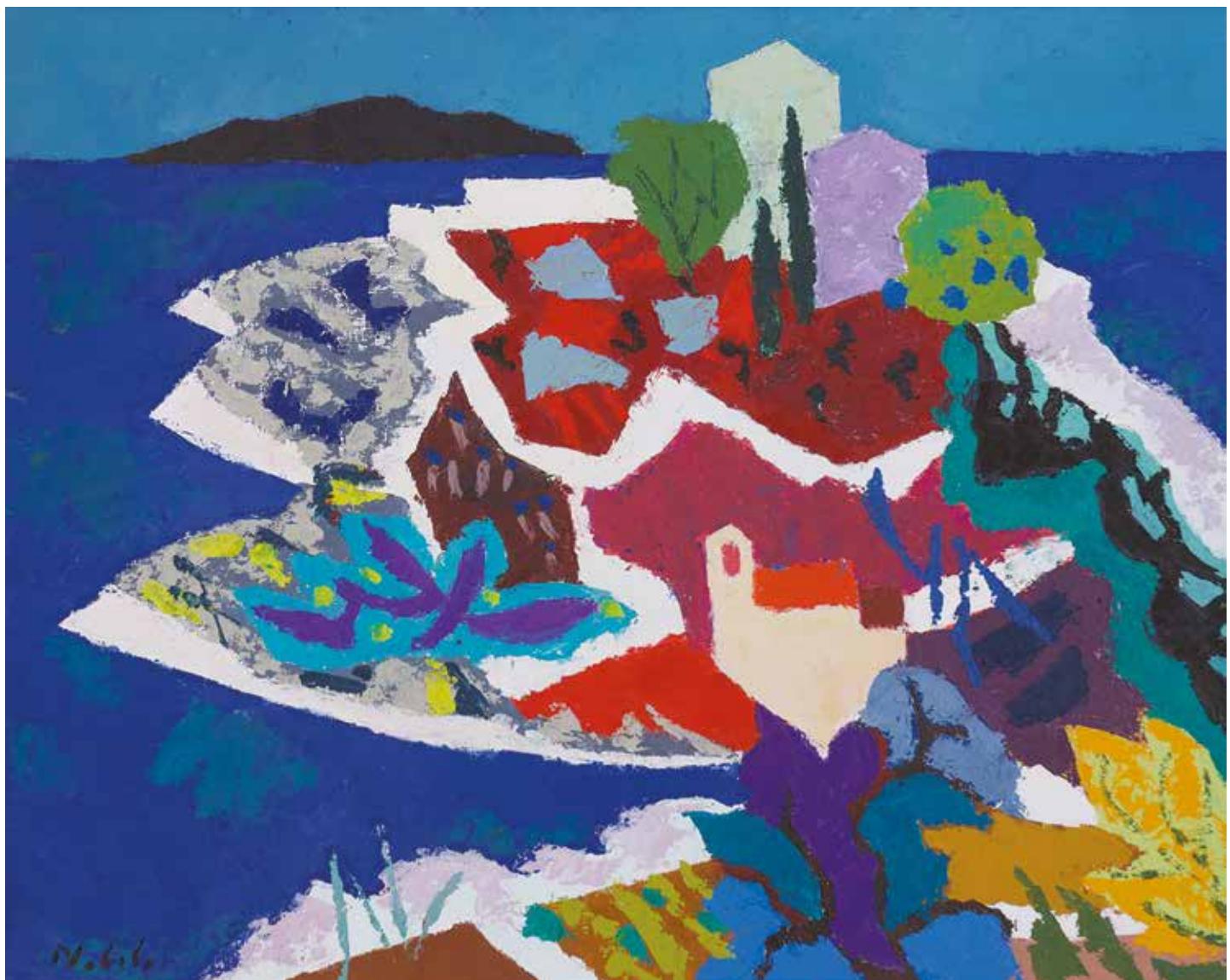
Stipe Nobile slika istinu svoje mašte, pretvara je u svijet na koji stvarni svijet njegova zavičaja bespogovorno pristaje podastirući mu bezbroj sugestija za preslagivanja u neprestanoj igri zamjena dijelova za cjelinu, pa tako nastaje puzzle što pomno odabire dio koji će ga dovršiti, uvijek obilježen bojom koja se zato više nigdje neće ponoviti, koja postaje svjetiljka temeljnoga raspoloženja slike.

Luko Paljetak

Iz predgovora za izložbu
u Gradskom kulturnom središtu Metković 2014.

CRVENI ŠKOJ

BOR I DVA ČEMPRESA

MODRA KUĆA

TRI KUĆE NA OBALI

DVA OTOKA

DVIJE KUĆE

Nobilov pejzažizam – u početku obilježen visokim motrištem, gotovo ptičjom perspektivom na korčulanski arhipelag, a danas s očištem približenim horizontu – panoramske su kompozicije u kojima se stvarnost i neposredni motiv imaginacijom i sposobnošću ovog majstora slikarskoga umijeća pretvaraju u sjajne kolorističke vizije slikarova zavičajnog ambijenta i njegove atmosfere.

Biserka Rauter Plančić

Iz predgovora za izložbu “Posveta zavičaju”
u Umjetničkoj galeriji Hrvatskog kulturnog središta
Založbe kralja Tomislava Čapljina 2020.

KATALOG DJELA

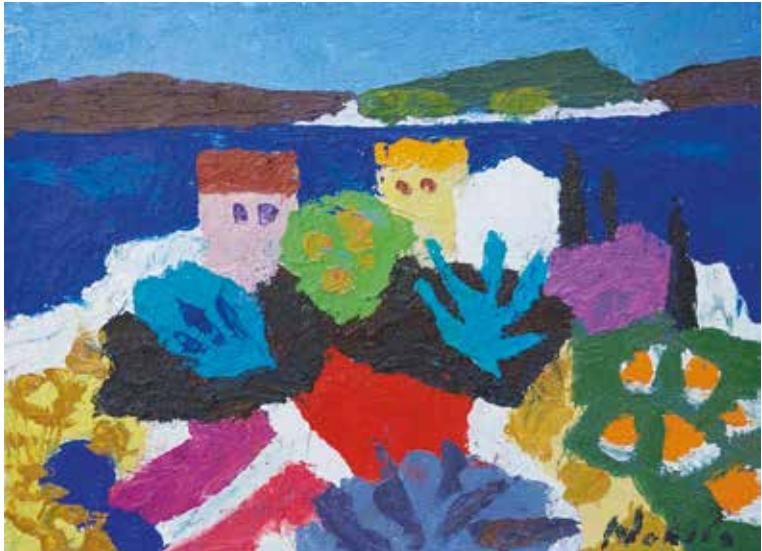
Sva djela nastala su u tehnici ulje na platnu; u razdoblju od 2017-2020.

str.	br.		str.	br.	
10	1	CRVENI OTOK 17 x 23 cm	28	21	BIJELA KUĆA I BARKE 25 x 31 cm
11	2	VINOGRAD I LAVANDA U CVATU 17 x 23 cm	29	22	DUBOKE UVALE 25 x 31 cm
12	3	ŽUTI OTOK 17 x 23 cm	30	23	TRI KROŠNJE 25 x 31 cm
13	4	AGAVA 17 x 23 cm	30	24	ŽUTI GRM 25 x 31 cm
14	5	ČEMPRES I DVA OTOKA 17 x 23 cm	31	25	LJUBIČASTI OTOK 23 x 23 cm
15	6	STABLO LIMUNA 17 x 23 cm	33	26	DVA MORA I BIJELI OTOK 23 x 23 cm
16	7	DVA ČEMPRESA 17 x 23 cm	34	27	KUĆA U MAKIJI 23 x 23 cm
16	8	VINOGRAD I ŽUTI KROV 17 x 23 cm	35	28	ŠARENA OBALA 23 x 23 cm
17	9	BIJELA KUĆA NA POLUOTOKU 23 x 23 cm	36	29	TRI BARKE U LUČICI 25 x 31 cm
19	10	ZELENI OTOK 23 x 23 cm	36	30	MALI PORAT 25 x 31 cm
20	11	OSUNČANE KROŠNJE 23 x 23 cm	37	31	CRKVICA 25 x 31 cm
21	12	MODRA KROŠNJA 23 x 23 cm	37	32	KUĆE U MAKIJI 25 x 31 cm
22	13	PLITKA VALICA 17 x 23 cm			
22	14	LJUBIČASTA KUĆA 17 x 23 cm			
23	15	KUĆE U MAKIJI 17 x 23 cm			
23	16	STARА PINIJA 17 x 23 cm			
24	17	CRKVICA NA BRIJEGU 25 x 31 cm			
25	18	DVA BORA 25 x 31 cm			
26	19	TRI ČEMPRESA 25 x 31 cm			
27	20	LAVANDA I VRIJES U CVATU 25 x 31 cm			

56 **UVALA** 25 x 31 cm

57 **AGAVA** 17 x 23 cm

str. br.

38 33 **OTOCI** 17 x 23 cm

39 34 **BIJELI OTOK** 17 x 23 cm

40 35 **VINOGRAD UZ MORE** 17 x 23 cm

41 36 **DVA MORA** 17 x 23 cm

42 37 **VINOGRAD I PINIJA** 17 x 23 cm

42 38 **LIMUN I ČETIRI KUĆE** 17 x 23 cm

43 39 **ŠARENI GRM** 17 x 23 cm

43 40 **CRVENO POLJE** 17 x 23 cm

45 41 **LIMUNI** 23 x 23 cm

46 42 **SVJETIONIK** 25 x 31 cm

47 43 **BOR I DVA OTOKA** 25 x 31 cm

48 44 **STABLA NARANČE** 25 x 31 cm

49 45 **PINIJA** 25 x 31 cm

str. br.

50 46 **LAVANDA I LIMUNI** 25 x 31 cm

50 47 **VRIJES** 25 x 31 cm

51 48 **ROZA OTOK** 25 x 31 cm

51 49 **BIJELE KUĆE** 25 x 31 cm

53 50 **CRVENI ŠKOJ** 23 x 23 cm

54 51 **BOR I DVA ČEMPRESA** 40 x 50 cm

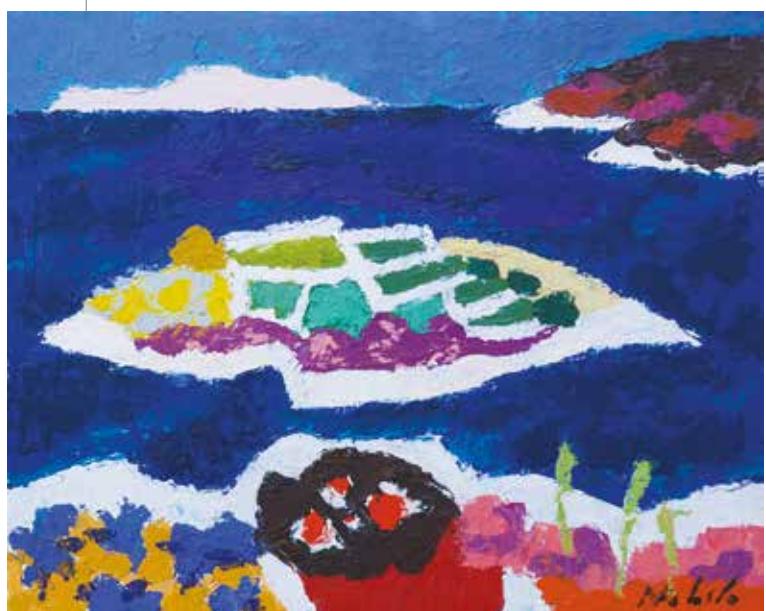
55 52 **MODRA KUĆA** 44 x 58 cm

56 53 **TRI KUĆE NA OBALI** 17 x 23 cm

57 54 **DVA OTOKA** 17 x 23 cm

58 55 **DVIJE KUĆE** 17 x 23 cm

58 **OTOK** 25 x 31 cm

DODATAK

TRI BAJAMA 2020.
grafika, 50 x 70 cm

STABLA NARANČE 2020.
grafika, 50 x 70 cm

Nakladnik
GALERIJA MONA LISA Zagreb

Za nakladnika
MARTIN HENC

Bilješka o Stipi Nobilu
SANI SARDELIĆ

Autori tekstova - citati
IVE ŠIMAT BANOV
JOSIP DEPOLO
TONKO MAROEVIC
ANDRIJANA ŠKUNCA
LUKO PALJETAK
BRANKA HLEVNIJAK
MILAN BEŠLIĆ
BISERKA RAUTER PLANČIĆ

Tisak i uvez
PRINTERA Sv. Nedelja

Naklada
200 primjeraka

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001094422.

ISBN 978-953-7352-24-0

Zagreb, 2021.

Galerija Mona Lisa
Zagreb